

[Aksel Larsen.]

der er kalkuleret med ved Konfiskationer o. lign. Jeg taler i hvert Fald for, at man bør forøge Eengangsskatten, og efter vor Mening saa er det absolut mindste Provenu, man bør nøjes med, det, der vil fremkomme ved, at man vedtager de Ændringsforslag, Mindretallet har stillet.

Nu giver man paa ny Lønstigningerne Skyld for, at de fører til Inflation, og man overser med en mærkværdig Stædighed, at disse Lønstigninger aldeles ikke dækker de allerede skete Prisstigninger, og at de først er kommet efter Prisstigningerne, og man overser ogsaa, at Arbejderne slet ikke har erklæret, at for dem er Lønstigningen noget ideelt. De vilde meget hellere have, at deres Lønninger fik forøget Købekraft, og de havde opfattet Samlingsregeringens Løfte om Reallønnens Genoprettelse saadan, at den dels skulde ske igennem nogen Lønforhøjelse, dels gennem Prisfald paa visse nødvendige Produkter. Tværtimod at man gør noget for at skabe Prisfald, bestræber man sig fra Regeringens og Flertallets Side paa at sætte Priserne i Vejret gennem ny indirekte Skatter, gennem Forhøjelse af Jernbane- og Posttakster o. s. v.

Hvad vil der ske, hvis vi nøjes med den lille Eengangsskat, som Flertallet her foreslaar? Ja, det vil hurtigt vise sig, at saa kan man ikke klare hverken den økonomiske Situation eller de finansielle Problemer. Saa vil det vise sig, at enten maa man gennemføre en stærk Kronesækning — og jeg tvivler ikke om, at Regeringen eller Regeringens Flertal gerne saa dette, og at det maa ske er med dette i Tankerne, at man indskrænker sig til saa lille en Eengangsskat —, en Kronesækning, hvorved man lader det arbejdende Folk her i Landet betale Gildet, eller man maa optage meget store Statslaan, hvorved Renten vil stige. Saa vidt jeg har forstaaet den højtærede Finansminister, er det ogsaa et af hans Formaal med Eengangsskatten. Jeg bekender, at jeg ikke forstaaer Visdommen i at have dette Formaal med Eengangsskatten, hvorved der en Aarrække fremover maa udskrives Skatter til Dækning af Udgifterne ved Forrentning og Amortisering af disse Laan.

Jeg ved meget vel, at det ærede Medlem Hr. Aksel Møller er af den Opfattelse, at det helt ideelle vilde være, at det kommende Par Slægtled kom til at betale Danmarks Udgifter under Krigen, og at man ikke bør betale Regningen ved at opkræve Skatter hos dem, som har forøget deres Formuer under Krigen. Jeg anser dette Synspunkt for forkasteligt. Det er ikke en Sag,

man skal overlade til kommende Slægtled; man skal tage Pengene nu, da de ligger som en Trusel mod Pengenes Værdi og mod Prisniveauet her i Landet; man har ikke Lov til at overlade kommende Slægtled at udrede Udgiften. Det er nødvendigt at modsætte sig noget saadant, ogsaa fordi vi er klar over, at det Flertal, der nu holder Eengangsskattens Provenu nede, anser det for ideelt, at Udgifterne til Forrentning og Amortisering af Statslaan dækkes gennem de uretfærdige indirekte Skatter.

Saa bliver Spørgsmaalet, hvilken Virkning det vil faa, hvis man gennemfører det udvidede Flertalsforslag om, at alt, hvad der indkommer ved Udskrivning af en Eengangsskat, automatisk skal indbetales som Afdrag paa Reguleringskontoen i Nationalbanken. Det vil sige, at Staten dermed fraskriver sig Muligheden for direkte at gøre sin Indflydelse paa den økonomiske Udvikling herhjemme gældende og overlader til Nationalbanken at blive den egentlige Leder og Regulator af det økonomiske Liv. Med det Forhold, Nationalbanken staar i til Staten — at den ikke er nogen ren Statsbank —, den Sammensætning, Ledelsen har, og med de Erfaringer f. Eks. fra Aarene omkring 1930, vil man have haft om samme Ledelses Syn paa de økonomiske Problemer, vil jeg anse det for yderst uheldigt, om Staten giver sine Midler til at øve Indflydelse paa den økonomiske Udvikling fra sig og overlader Nationalbanken at ordne denne Sag; derfor mener vi, at Provenuet bør indsættes paa en særlig Konto i Nationalbanken. Den almindelige økonomiske Virkning bliver den samme, Pengene trækkes ind til Staten, de ligger ikke og udøver et faretruende Pres paa Prisniveauet herhjemme; Nationalbanken vil fortsat have Balance, fordi Reguleringskontoen afbalanceres af Statens forskellige Indlaanskonti, og Staten vil have Raadighed over et meget stort Beløb, som den ikke skal laane, men som er dens Ejendom, og som den kan anvende til Regulering af det økonomiske Liv og Renten paa bedst mulig Maade fremover samt til at imødegaa eventuelt opstaaende Kriser.

Jeg er som det ærede Medlem, Hr. V. Buhl af den Mening, at det Renteniveau vi har aldeles ikke er for lavt, men snarere for højt, og at man snarest burde tilstræbe at faa Renten sænket yderligere, og i hvert Fald maa forhindre, at den stiger. Det er givet, at hvis Staten raadede over 2, 3 eller 4 Milliarder Kr. paa en Særkonto i Nationalbanken — saa meget kunde det blive, hvis man tog den store Eengangsskat — og dertil lagde Efterbetalinger, Skattebøder, Konfi-